

jí povolení takové bylo dodatečně uděleno, uzavřela-li sňatek bez předepsaného povolení. Že nároku takového býti nemůže, jest zcela přirozeno a vyplývá již z úvahy, že jinak byl by mařen účel, jež sledují předpisy podrobuující voj. osoby povinnosti žádati za povolení k zamyšlenému sňatku. Že st-l v době uzavření sňatku povinnosti této nepodléhal, stížnost netvrdí. Ale pak neměl stíhatelného nároku, aby mu dodatečné povolení k sňatku, jež uzavřel bez svolení voj. správy, vůbec bylo uděleno. Neměl-li však tohoto nároku vůbec, pak neměl ani nároku, aby účinnost dodatečného povolení byla stanovena určitým dnem. Mohl proto žal. úřad účinnost tu stanoviti dle svého volného uvážení a nemůže pak st-l důvodně tvrditi, že tím, že nař. rozhodnutím byla účinnost ta stanovena dnem, kdy dodatečné povolení bylo st-li uděleno, nikoliv již dnem uzavřeného sňatku, mohlo býti zasaženo nějaké jeho subj. právo.

Není proto ve výroku žal. úřadu ani nezákonnosti a ježto na udělení povolení k sňatku není právního nároku, nemůže býti důsledně spatřována ani vadnost řízení v tom, že úřad nepřihlédl k určitým okolnostem, které st-l ve své žádosti za dodatečný souhlas voj. správy k jeho sňatku uvedl.

Č. 6975.

Státní zaměstnanci: O započtení služební doby zaměstnanců nájmů potravní daně v Praze při převzetí jich do služby státní.

(Nález ze dne 17. prosince 1927 č. 26.636).

Věc: Jan D. v P. (adv. Dr. Jos. Steyer z Prahy) proti ministerstvu financí o zápočet služby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byv při přechodu vybírání potravní daně na čáře v Praze do státní správy ve smyslu § 19 zák. č. 264/20 převzat do služeb státních a byv pak dekretem zřř v Praze z 20. července 1925 přeložen do trvalé výslužby, domáhal se podáním z 1. srpna 1925 toho, aby mu služ. doba 8 roků, 1 měsíce, 13 dnů, kterou ještě před vstupem do služeb obce Pražské (r. 1905) ztrávil při hlavním berním úřadě v K. jako berní vykonavatel, dodatečně byla započtena do doby rozhodné pro výměru odpočívých požitků.

Nař. rozhodnutím nebylo žádosti st-lově o započtení služby ztrávené u berního úřadu v době od 13. března 1897 do 30. dubna 1905 do výměry pens. požitků vyhověno pro nedostatek zákonného podkladu, poněvadž žadatel byl v této době jako berní vykonavatel jen ve smluvním poměru ke státu a přešel po té bezprostředně k potravní dani na čáře v Praze. Doba ztrávená ve službách obce Pražské u potravní daně byla mu však při převzetí personálu potravní daně do služby státní výslovně započtena jako rovnocenná státní službě.

O stížnosti uvažoval nss takto: — — —

Stížnost namítá, že úředníci potravní daně na čáře měli podle výn. min. fin. ze 14. května 1920 býti zařazeni do skupiny D státních úředníků podle celkové služ. doby ztrávené u potravní daně na čáře tak, ja-

koby se v této skupině byli nacházeli od počátku své úřední činnosti. St-I má sice v tomto směru pravdu, přehlíží však, že celková služ. doba se dle čl. A V. téhož výnosu počítala zpravidla ode dne nastoupení služby u potravní daně ve služebním svazku obce a že započtení doby ztrávené před nastoupením služby u potravní daně v jiném služebním odvětví u téže obce si min. fin. vyhradilo případ od případu. O započtení jiných služeb než u obce Pražské ztrávených (vedle vál. půlletí) nemá cit. výnos žádné zmínky.

Ostatně netýká se odst. A citovaného výnosu započtení služ. doby do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků, ježto v odst. D. III. se činí zmínka, že ohledně nároků na zaopatř. požitky vzniklé z dosavadního služ. poměru vůči obci Pražské fin. správa teprve vyjednává s radou hl. m. Prahy o to, aby za základ těchto nároků mohla býti uznána veškerá dosavadní služba, pokud ji lze započísti dle zásad uvedených v odst. A až C. Ježto pak započtení služby dle odst. A. se týká jen zařazení do skupiny D. státních úředníků a tedy jen do postupu časového a platového a ježto dále služba ztrávená u obce Pražské byla st-li jak do postupu platového a časového, tak i do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků skutečně započtena, nemůže st-I z výn. min. fin. ze 14. května 1920 pro svůj nárok ničeho dále dovozovati. — — —

Č. 6976.

Vojenské věci: Poddůstojník z povolání ztrácí dobrovolným odchodem z voj. služby nárok na zaopatřovací požitky, třebas pohnutkou k resignaci bylo, že neobstál při jazykové zkoušce.

(Nález ze dne 19. prosince 1927 č. 8852/26).

V ě c: Bruno H. v F. proti ministerstvu národní obrany o zaopatřovací požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t z a m í t á s e j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-I, účetní rotmistr z povolání, podal dne 25. ledna 1924 k žal. úřadu žádost, aby mu bylo povoleno vystoupiti dobrovolně ze sboru čsl. poddůstojníků z povolání, odůvodňuje žádost tím, že jeho stará, churavá matka potřebuje nutně k obsluze jeho manželky. — Výnosem z 5. března 1924 vyhověl žal. úřad této žádosti a přeložil st-le dnem 1. dubna 1924 do zálohy.

Podáním z 30. prosince 1924 vznesl st-I k žal. úřadu žádost, aby byl přeložen do výslužby a aby mu bylo vyměřeno výslužné podle ustanovení Věstníku část věcná z 20. ledna 1923 část 4 č. 24 A-I bod 2. ode dne jeho přeložení do zálohy na základě nevyhovění při jazykové zkoušce v říjnu 1923. — Výnosem z 24. ledna 1925 zamítl žal. úřad tuto žádost o přeložení do výslužby a vyměření výslužného, poněvadž st-I ze sboru rotmistrů z povolání dobrovolně vystoupil. — — —

Dne 29. srpna 1925 učinil st-I u horského praporu č. 6 podání adresované prezidentu republiky, v němž uvedl, že byl dnem 1. dubna 1924 přeložen do zálohy ke své vlastní žádosti, kterou prý podal, poněvadž se nemohl odhodlati k jazykové zkoušce, a že byl přesvědčen, že zůstane mu zachován nárok na výslužné dle ustanovení Věstníku věcného